

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 i naruszenia zasady dobrej administracji.

- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja zaakceptowała Iliad jako odpowiedniego nabywcę bez uwzględnienia zagrożeń dla skuteczności zobowiązań związanych z wejściem na rynek operatora mającego jego cechy bez przewidzenia w zobowiązaniach odpowiednich gwarancji, w szczególności w odniesieniu do jakości i zasięgu sieci.

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2017 r. – Jalkh/Parlament

(Sprawa T-26/17)

(2017/C 070/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-François Jalkh (Gretz-Armainvillers, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie uchylenia immunitetu poselskiego skarżącego oraz w sprawie przyjęcia sprawozdania nr A8-3019/2016 pana [X];
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz J.F. Jalkha kwoty 8 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz J.F. Jalkha kwoty 5 000 EUR, tytułem zwrotu podlegających zwrotowi kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 9 protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich. Skarżący twierdzi, że Parlament błędnie zastosował zasady dotyczące immunitetu deputowanych do parlamentu francuskiego i udawał, że pomylił art. 8 i 9 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący koniecznego zastosowania art. 9 protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich. Wypowiedzi i opinie w artykule J.M. Le Pena na stronie Frontu Narodowego zostały wyrażone w ramach działalności politycznej J.M. Le Pena i skarżącego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia samego pojęcia immunitetu poselskiego. Skarżący twierdzi, że Parlament zdawał się ignorować to, że immunitet poselski w demokracji zapewnia podwójny immunitet jurysdykcyjny: w zakresie nieponoszenia odpowiedzialności i nienaruszalności.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia utrwalonego orzecznictwa komisji spraw prawnych Parlamentu Europejskiego w odniesieniu do:
 - swobody wypowiedzi,
 - *fumus persecutionis*.
5. Zarzut piąty dotyczący nieprzestrzegania wspólnotowej zasady pewności prawa i naruszenia uzasadnionych oczekiwań.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia niezależności posła.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przepisów regulaminu Parlamentu Europejskiego odnoszących się do procedury, która może doprowadzić do pozbawienia posła mandatu (art. 3 nowy ust. 4 akapit 2 regulaminu). Według skarżącego, chociaż w prawie francuskim za przypisywane mu przestępstwo została przewidziana dodatkowa kara w postaci braku prawa wybieralności skutkująca utratą mandatu, rząd francuski nie zgłosił tej kwestii przewodniczącemu Parlamentu, mimo, że procedura tego wymaga, a żaden właściwy organ Parlamentu (przewodniczący, komisja spraw prawnych, zgromadzenie) nie zwrócił się do rządu francuskiego o przedstawienie wyjaśnień. Pominięcie tego istotnego wymogu proceduralnego przesądza o wadliwości sprawozdania i zaskarżonej decyzji.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony. Skarżący twierdzi, że nie został zaproszony na głosowanie na sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego w dniu obradowania nad wnioskiem o uchyleniu mu immunitetu. W ten sposób na przedstawienie swojej obrony w odniesieniu do dwóch spraw, które go dotyczą miał tylko dziesięć minut przed komisją spraw prawnych, po zakończeniu jej działalności, około godziny 18.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący braku jakichkolwiek podstaw do zarzutów lub przedstawienia wniosku o uchylenie immunitetu. Według skarżącego nie ma podstaw dla pierwotnej skargi i postępowania wszczętego przeciwko niemu przez francuską prokuraturę. Jego zdaniem, sprawozdanie przyjęte przez Parlament jest podwójnie zakłamanie w tym względzie. Okoliczność ścigania skarżącego na drodze sądowej, chociaż on sam spowodował zakończenie domniemanego naruszenia, którego nie popełnił, oraz decyzja o uchyleniu jego immunitetu parlamentarnego w sposób oczywisty nie mają nic wspólnego z wymiarem sprawiedliwości, ale z zamiarem oczernienia jego i jego ruchu, zaszkodzenia im i prześladowania ich.

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2017 r. – Jalkh/Parlament

(Sprawa T-27/17)

(2017/C 070/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-François Jalkh (Gretz-Armainvillers, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie uchylenia immunitetu poselskiego skarżącego oraz w sprawie przyjęcia sprawozdania nr A8-3018/2016 pana [X];
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz J.F. Jalkha kwoty 8 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz J.F. Jalkha kwoty 5 000 EUR, tytułem zwrotu podlegających zwrotowi kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 9 protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich. Skarżący twierdzi, że Parlament błędnie zastosował zasady dotyczące immunitetu deputowanych do parlamentu francuskiego i udawał, że pomylił art. 8 i 9 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący koniecznego zastosowania art. 9 protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich. Według skarżącego francuskie organy sądowe przypisują mu wypowiedzi, których nie jest autorem i których wpisywanie się w ramy jego politycznej działalności wspomniane organy nie kwestionują.